

[Miljøministeren]

den frivillige miljørevision, og det vil være til fordel for de virksomheder, der har lavet dem, at gå ind i miljørevisionsordningen, som kommer til næste år.

Den grønne indkøbspolitik initieres af Miljøministeriet. Den udarbejdes i samarbejde med Statens Indkøbscentral og selvfølgelig Finansministeriet, og meningen er, at vi skal motivere, vi skal demonstrere, og vi skal anbefale. Det er jeg enig med hr. Riishøj i.

Jeg er derimod ikke enig i, at der ikke er midler nok til genanvendelsesprojekter. Ideen er jo baseret på de økonomiske styringsinstrumenter, som SF er gået meget ind for, bl.a. markedsmekanismerne – det har glædet mig meget – men så må man altså også holde tungen lige i munden. Man kan ikke forene markedsmekanismer med tilskudstænkning. Man er nødt til at bruge tilskud, hvis man ikke har andre incitamenter, men når man har markedsmekanismerne, er markedet incitamentet, så er prismekanismen incitamentet. Og jeg mener faktisk, at vi prøver at levere en ren vare med dette forslag, men vel at mærke således, at der fortsat er tilskudsmuligheder til udvikling af nye projekter og nye metoder.

Fremskridtspartiet havde jo to ordførere, for at man nu kunne være sikker på, at jeg skulle forstå, at man var imod det hele, og det har jeg også forstået. Jeg skal sige til bemærkningerne om papir, at der er jo tale om genbrug af papir. Der er sat en undersøgelse i gang om nyt papir i forhold til genbrugspapir. Resultatet kommer i efteråret 1993, og den kurs, jeg vil anbefale, vil selvfølgelig blive lagt efter den videnskabelige undersøgelse.

Jeg er ligesom hr. Svend Aage Jensen fuldstændig på det rene med, at der ligger nogle paradoksproblemer inden for dette område. Vi kan jo se, at det ikke bliver attraktivt for de nye skovejere at plante de skove, som vi gerne vil have. Skov i omdrift er nemlig ikke særlig attraktivt, når man ikke kan komme af med den nye fiber, og det betyder, at vi slår os selv oven i hovedet med to modstridende dele af miljøpolitikken: Genbrug er fint, men mere skov er dårligt. Jeg er helt på det rene med problematikken, og jeg kan love, at Folketinget får resultatet af den nævnte undersøgelse, men jeg kan ikke konkludere noget, før jeg har set det resultat. Jeg skal naturligvis også holde øje med den østrigske undersøgelse.

Jeg må sige til hr. Aage Brusgaard, at det ikke er rigtigt, at alle bildæk tages tilbage. Meningen er jo netop, at vi skal ende med, at den sidste genanvendelse bliver som gummipulver, og det bruges ikke i dag. Det er klart, at man afleverer sine bildæk i dag – man har jo ikke meget andet at bruge dem til – men de ender altså ikke som gummipulver, når de er udtjent for sidste gang og vulkaniseret for sidste gang. Det er jo det, vi skal have fremmet.

Det er rigtigt, at paller genbruges, men der er også mange andre transportemballager end paller, og de genbruges ikke og fylder ganske godt op på de lossepladser, vi godt vil have nogle færre af. Det er også rigtigt, at byggerester bliver knust, men der er ikke knuseanstalter nok, og jeg er ret sikker på, at der netop knuses mere og mere, fordi man vedtog den afgift for nogle år siden her i Folketinget. Ellers tror jeg såmænd ikke, man ville gøre det.

Fremskridtspartiet er også imod detailregulering. Jeg er også imod overflødig regulering og ville meget gerne lave nogle mere fleksible ordninger, men hvis det ikke er muligt, må vi jo gå ned og detailregulere.

Og så er det jo ikke rigtigt, at det går godt nok med miljøet, hvis staten ikke blander sig. Det var sådan set hovedargumentet fra Fremskridtspartiet. Jeg tror ikke, at vi ville have fået de miljøforbedringer, som allerede er kommet, og som fortsat skal komme, hvis ikke staten var gået ind og havde sat nogle miljømål, havde sagt, at det her er for galt. Der er jo ingen, der går ud og bruger penge på noget, som ikke er nødvendigt – altså noget, som ikke er pålagt – og det er der da heller ingen industrivirksomheder, der vil gøre. Hvordan skal de forsvare over for deres aktionærer, at de gik ud og brugte nogle penge, som ingen havde bedt dem om at bruge? Det vil sige, at det er kun det offentlige krav, som sikrer, at man kommer denne vej. Til gengæld er jeg enig med forhenværende minister Jens Kämpmann i, at de frivillige aftaler er de bedste, men man kommer ikke nogen vegne, hvis ikke det offentlige sætter målene.

Jeg er enig med hr. Svend Aage Jensen i, at samarbejdet inden for EF er meget afgørende på dette område, også fordi der jo findes disse konkurrenceelementer. Under det danske formandskab vil vi selvfølgelig også sørge for, at de danske forureningsmål bliver de mål, der